

אספנו ארבע נשים, ארבע טלטלות ואי ודאות אחת גדולה. שלא נדע...

בלי עין הרע

עירסלתי אותו בידי, נסיך קטן של אמא. בגדי הברית שיוו לו מראה מלכותי, הבטתי בפניו הטהורות ולחשתי לו מילות עידוד שכה הייתי זקוקה להן באותו רגע. האורחים המתיניו באולם, השולחנות נותרו ערוכים. הבטתי בכרית הרקומה והמיותמת ולא ידעתי מתי נזכה להשתמש בה. גב' דבורי קנובלוביץ, "מאה וואט", בונה מותגים, חווה שוב את הרגעים הלא ברורים: בחשוון תש"פ נולד לנו התינוק המתוק בעולם, כמובן שהתכוננו לברית שאמורה היתה להערך שמונה ימים לאחר מכן, בירושלים.

פעם היו לנו רשימות מסודרות ולו"ז מאורגן. פעם ידענו מה קורה ומה הולך לקרות. פעם רצינו לדעת הכל מראש ולקבל הערכת מצב וצפי. פעם קראו לנו 'טיפוס מאורגן' והרגשנו בסיפוק שאנחנו מאורגנות כמה שנים קדימה. גיהצנו במסירות את התלבושת והיא נלבשה עם שחר, הכנו תיק בערב וכיתפנו אותו בבוקר, ידענו מראש מי הולך להגיע לשבת ומי מחתן מתי והיכן. חשבנו שידענו. פתאום, התלבושת שגוהצה בערב לא נלבשת בבוקר והתיק נותר מיותר על הכסא. כל תכנון או התארגנות מתבטלים בהינף בידוד או סגר והלו"ז אינו רלוונטי. ניסינו לארגן את הלו"ז מחדש, לקבוע שוב פגישות, להזיז, לשבץ, לסדר, להסדר... הרמנו ידיים. דבר אחד אנחנו יודעות באופן ברור בתוך ביצת האי-ודאות, שאנחנו לא יודעות.

שנדע

בתחלה דחינו כל מיני תכניות. אחר כך ביטלנו אותן. ובסוף, למדנו לא לקבוע שום דבר מראש | מכל הדברים שלימדה אותנו הקורונה, חוסר הוודאות שלמדנו לחיות בו – הוא אחד השיעורים הגדולים | איך חיים באי ודאות ואיך יוצרים אי של ודאות בתוך הבלבול שמסביב? ארבעה סיפורי אי ודאות, מסקנות מעצימות ומשפטים שכדאי לשבץ ביומן הבלתי מתוכנן

שקלא

נדע

במוצ"ש, לילה לפני הברית, היה נראה לי שהעיניים של הנסיך מעט דלקתיות, טלפון למוהל ו"אין מה לדאוג. שימו לו טיפות עיניים כל שעתיים ועד הבוקר בעז"ה אין כלום". מובן שתינוק בן שבוע שצריך לטפל בו כל שעתיים פלוס אכילה ובכי של כאבי בטן (הוא מתרגש כנראה...), זה אומר לילה ער ואיך לא - מתוך... אחת לדקה הבטתי לתוך עיניו בעיון, מנסה לזהות, האם עבר? החמירו? מרוב עייפות כבר לא ידעתי לאבחן...

בשעה שבע בבוקר, העיניים הקטנות היו נראות לנו בסדר פחות או יותר. ליתר בטחון התקשרנו למוהל, שסידר לנו תור לרופא עיניים מומחה. התור נקבע לשעה תשע, כשבשעה תשע וארבעים וחמש דקות בדיוק אמורה להערך הברית!

בינתיים אני מקבלת עדכון נרגש ממשפחתי הקרובה, שהחליטה לכבד אותנו בהשתתפותה ולהגיע לשמחה. בבריתות הקודמות שערכנו לילדינו הגדולים, ההשתתפות היתה דלילה. אנחנו עושים אירוע קטן, בעיקר לגברים. אבל בדיוק בפעם הזו החליטו אחיותי להענות להזמנה ולהגיע כמעט בהרכב מלא, ביטלו יום עבודה ועלו על האוטובוס בשעת בוקר מוקדמת בדרך ירושלימה. אפילו חברה טובה שלי עשתה מאמץ וכיבדה את האירוע בהשתתפותה.

מה הרגשת ברגע שבו הוטל

ספק על קיומה של הברית ולא ידעת מה קורה ואיך הולך להיראות הרגע הבא?

האמת, שלא הצלחתי להרגיש כלום חוץ מנקיפות מצפון ואשמה... חלק מקרובי משפחתי יצאו מהבית בשעה שבע בבוקר. לא ידעתי אם כדאי לומר להם להשאר בבית או לא. לא יכולתי לשאת את המחשבה שבגללי הם יטרחו ויסעו שעתיים הלוך ושעתיים חזור, יפסידו יום עבודה וכל מה שזה כולל. רק על זה חשבתי כל הזמן.

כשהתקשרתי אליהם, הם כבר יצאו לדרך. עידכנתי אותם שיש ספק. התחזית נעה מצד לצד בתזזיזיות, הרגשתי בתוך סופה. ברגע של אופטימיות נחושה החלטנו שתהיה ברית ויהי מה. "יהיה טוב", כך הרהרתי והתארגנתי בבגדי השבת שלי. השולחנות באולם כבר היו ערוכים. התינוק היה לבוש בבגדי הברית. ואז, כששוב נגס בי הספק, אמרתי לעצמי: גברת, את לא מנהלת את העולם. לא את מחליטה איך הולך להיראות הרגע הבא, לא משנה מה יהיה - זה לא קשור אליך, זה רצון ה'!

להגיד לך שהצלחתי להרגיש את זה? זה פוטוגני לכתבה, אבל זה היה קשה מאד... הרגשתי רעד בידיים ומלמלתי פרקי תהלים וכמובן - בדקתי את העיניים הקטנות באובססיות.

בשעה תשע וחצי, רבע שעה לפני הברית, קיבלנו את ה'פסק' - אין ברית!

מה עשית ברגע שאחרי?

זה היה רגע כזה, איך לומר? אפשר להגדיר אותו כמרום. עם כל הקושי, האכזבה התסכול - הרגשתי בידיים של אבא. רוגע כזה של להוריד את הידיים ולהרגיש שאת כלום. לא יודעת לא מחליטה ולא אחראית על אף אחד, גם אם את מאד רוצה.

אני טיפוס שלוקח אחריות (אולי ככה הן כל העצמאיות...) וזה היה בשבילי שיעור גדול באמונה... ישבתי כשהתינוק מעורסל בזרועותי. ונתתי לעצמי להרגיש את זה. להפנים.

וזה עוד לא הכל...

כאן התחיל שלב ב' של התוכנית האלוקית. חלק מהאורחים נשארו כמעט עד השקיעה, כי חשבנו שאולי עוד תהיה היום ברית. כשהשמש אספה את קרניה, יצאו האורחים האחרונים מן האולם ואנו ארזנו את הקטנצ'יק בעגלה וחזרנו הביתה. בימים הבאים התרוצצנו במעבדות פרטיות עד שהתגלה החיידק וטופל בטיפות סופופוף עזרו. לא ידעתי גם אם לחזור לביתי או להשאר בירושלים אצל הורי, ליד המעבדות והרופא המומחה...

הסוף הטוב הגיע לאחר ארבע שבתות "שלום זכר", בגיל חודש

כשאת מתלבטת מה ה' רוצה ממך - כנראה שזה מה שהוא רוצה - שתחשבי מה הוא רוצה ממך...!

בדיוק זכינו להכניסו בבריתו של אברהם אבינו!

גב' קנובלוביץ, תשתפי אותנו במסקנה שלך?

המסקנה שחוויתי על בשרי היא, שפשוט חבל לקחת את כל העולם על הגב. זה כבד, כואב ולא נעים. הרגע הנכון יגיע, מה שנעבור עד אז גם הוא נקבע.

הרגעים האלו מלווים אותי גם בעבודה, כשאני בונה תהליך של מיתוג ללקוח. בדרך כלל, כשלקוח מגיע אלי, הוא לא ממש ברור עם עצמו ולא יודע מה מיוחד דווקא בו. בסיטואציה כזו, אני מרגישה שיש לי את הזכות להאיר, למקד ולתת בטחון ודרך סלולה להצלחה בסייעתא דשמיא.

בנוסף, אני חוזרת הרבה פעמים על משפט מחזק ששמעתי מהרבנית פרידה שוב: "ברגעים של אי ודאות, כשאת מתלבטת מה ה' רוצה ממך - כנראה שזה מה שהוא רוצה - שתחשבי מה הוא רוצה ממך...!"

דאגה מרחוק

דרום אפריקה תש"ע.

אנחנו יורדים מהמטוס, נוחתים על האדמה הזרה. סבא, סבתא ואני, נכדה צעירה. הצטרפתי לסבי שנהג לטוס אחת לתקופה

כדי לחזק את הקהילה. המסלול היה מתוכנן היטב, שום פרט לא נשמט. היינו מאורגנים, חשבנו ככה...

גב' ש. כהן משתפת אותנו באי הוודאות הפרטית שלה:

כאשר טסנו לדרום אפריקה, היו בידינו כרטיסי טיסה לישראל עם תאריך ברור לעוד כחודש. לא ידענו שמהר מאד הניירות הללו יהפכו ללא רלוונטיים.

ביום השני לשהותנו במקום, הגיעה ידיעה מבהילה מהארץ, מנפצת את הקרקע הבטוחה שתחת רגלינו. שלושה נערים נחטפו. נערכו אחריהם חיפושים נואשים ולאחר ימים טרופים בהם עם ישראל עצר את נשימתו בחרדה, הם נמצאו, הי"ד. מטוסי קרב שרקו בשמי ישראל. חזית נפתחה על גבול עזה. חילופי אש, יירוטים וכיפות ברזל. מבצע 'עמוד ענן' בעיצומו. אז עדיין לא ידענו שהמבצע יכונה בשם הזה, אבל הערפל סימא את עינינו.

מבעד לאפרסכת שמעתי את האזעקות שמנסרות את הבית שלי בישראל. אחים ואחיות שלי נכנסו לממ"ד ואני חיפשתי לי מרחב מוגן.

מה היה הקושי שלך באותם ימים, הרי היית מוגנת?

אני לא יכולה לתאר לך את אי הוודאות ששררה במקום. ההיסטריה והפאניקה היו בעוצמה גדולה הרבה יותר מאשר בארץ. השמועות הלא מדויקות העלו את מפלס החרדה. כשנמצאים רחוק - הכל נשמע מפחיד יותר.

זוכרת שכששמענו על המלחמה, הרגשתי אי יציבות נוראה. הרהרתי בכך שאני לא יודעת מתי אראה את ההורים שלי ואם אוכל לחזור פעם הביתה.

תושבי הארץ אמנם חוו את המלחמה, אך בארצות הגולה הדבר היה לא פחות משמעותי - יהודים התאספו לתפילה משותפת, ומתח עז מילא את החלל לשלום יהודי ארץ הקודש.

היו סביבנו אנשי עסקים שבימים כתיקונם טסו למדינות ערביות ללא בעיות מיוחדות, כעת הם חזרו מסויטים וכשאימה ניבטת מעיניהם סיפרו על חוויות לא נעימות של איבה. גם ברחובות הרגשנו מתח בין היהודים לערבים, אשר היו מלאי שטנה.

אך הרגע הגדול ביותר בו חשתי בעוצמה את אי הוודאות היה, כאשר שמעתי שהמצב הידרדר לכדי מלחמה. דאגה לפתח את ליבי. חשבתי לעצמי שמי יודע מתי אוכה לראות את משפחתי... האם זה יקרה פעם?

בעוד בארץ, ברובה, המשיכו החיים, אנו חיינו בפחד מתמיד. חוויתי על בשרי את אי הוודאות שנגרמת כאשר רחוקים מזירת ההתרחשות. זו, כנראה, הסיבה שתושבי חו"ל בטוחים שהחיים בארץ הם סביב פחד מצל המוות.

עברת חוויה לא קלה... איך הרגשת אז, כשהעתידי היה לוט בערפל ולא ידעת מה טומן בחובו הרגע הבא?

זו היתה הרגשה קשה מאד. המבוגרים ניסו לחפש דרכים כדי לאפשר לנו לטוס בבטחה, ואני רק לחשתי מילה אחת: הביתה. ולא ידעתי, לא ידעתי מתי אוכה להגשים את הבקשה הנואשת שלי. לבסוף הזמנו עבורנו כרטיסי הטיסה הנכספים. היה זה כשהמצב בארץ החל להירגע. לקראת סוף הקיץ.

כששמיה התכולים של ארץ ישראל השתקפו בחלונות והדקנו חגורות לקראת הנחיתה, ההתרגשות טיפסה אל גרוני, לא יכולתי

הטראומה בעיצומה

פעם חלפה בך צמרמורת כששמעת על הבן של השכנים שחווה טראומה, התחלחלת כשנתקלת בבת הדודה שפיתחה תסמינים טראומטיים. אולי היום, בצל אי הוודאות, את חווה מקרוב יותר את השפעותיה של הטראומה ורוצה לוודא מהם התסמינים שלה.

גב' פערי שיש, מלווה מנטאלית לעסקים, נוטלת מטוש, מאבחנת במקצועיות את התסמינים ונותנת פתרונות.

גב' שיש, את הגדרת את התקופה הזו כטראומה. זה נשמע לי ממש, איך לומר, קיצוני. אפשר לחייג את התקופה כאי ודאות. אבל טראומה, לא הגזמת?

לא, לא טעיתי. למרות שכולנו נוהגות לכנות את התקופה כאי ודאות, קטסטרופה ועוד כל מיני הגדרות שאני שומעת מסביבי, התקופה הזו היא חוויה טראומטית לכולנו. ההגדרה הפשוטה של טראומה היא: אירוע קיצוני שמאיים עלינו, על שלמות גופנו או נפשנו.

כשבן אדם חווה טראומה, אחד התסמינים הבולטים הוא תחושת אי ודאות וחוסר אונים. אי הוודאות מתבטא בשני אופנים: בחלק הטכני ובחלק האישי, מול היכולות האינדיבידואליות.

גם אנחנו חוות כעת אי ודאות בשני מישורים. במובן הטכני, אני לא יודעת מה הולך לבשר לי הרגע הבא, איך הולכת להיראות החתונה שעתידיה להתקיים בעוד שבוע, כיצד נגמור את החודש כשאין עבודה ומתי בת הסמינר כבר תלך באופן סדיר ללימודים. ויש את הפן השני שבו כל אחת חווה אי ודאות מול היכולות שלה. את נמצאת כל היום בבית עם הילדים, פתאום את צריכה לגלות יכולות וכישורים שלא הכרת, את לא מכירה את עצמך בסיטואציה כזו.

כשאדם חווה טראומה, האדרנלין מזנק והוא מתגונן באחת משלוש האופציות: הלחם, ברח, או קפא.

אם נביט סביבנו נגלה, שכל אחת מאיתנו בחרה לעצמה שיטת הגנה אחרת. יש את אלו שנלחמו. הגבירו פעילות. "ננצל את הסגר כדי לנקות את הבית לפסח, ליצירה משותפת, ל...". יש את הנשים שברחו. "יוצאים לטיול" או "אל תדברו אתי על זה, לא רוצה לקרוא עיתון, הכל פוליטיקה, עזבי שטויות". והקבוצה האחרונה שייכת לאלו שקפאו: פשוט נכנסו למחצרת. לא יצאו מהבית, לא ענו לטלפונים...

אני באמת רואה סביבי נשים שחוו את התקופה הזו כטראומה, אך רובן ממשיכות להתנהל כרגיל ולא נראה שהן סובלות מאירוע טראומתי. איך את מסבירה את זה?

את צודקת. יתכן ששני אנשים חוו טראומה בו זמנית, אחד יכנס לתסמונת פוסט טראומה והשני יתאושש וימשיך הלאה. כולנו חוות טראומה. אף אחת לא דילגה על השלב הזה. כולנו הוטחנו פעם אחר פעם אל המציאות, חוינו בלבול, דאגה, פחד וחוסר אונים. השיגרה הבטוחה נשמטה תחת רגלינו.

אז מה גורם לאשה אחת להתבוסס בביצת התסמונת ולשניה לעבור את הגל?

יש לכך הסבר פשוט. שתי מילים שהן הבסיס ליכולת ההתמודדות

שלנו עם כל טראומה ואתגר: חוסן נפשי.

האם את רואה הבדל בצורת התגובה בין אנשים מתוכננים שקשה להם מאד לשנות תכנית ולהתאים את עצמם, לאנשים ספונטניים וסתגלניים?

כן. ספונטניות היא אחד התסמינים של חוסן נפשי איתן ויציב. אנשים שמוכנים להתאים את עצמם למציאות במקום להחזיק חזק את התכנית הראשונה ולהתקשות להפרד ממנה אלו אנשים יציבים. כמובן שטוב להיות מאורגנים אך היכולת להתגמש ולשנות מוכיחה על מרכיבים בריאים בנפש.

אז מה את מציעה לנו לעשות, ליצור עוגנים של ודאות, לנסות ליצור סדר יום בתוך האי סדר, לייצר שיגרת קורונה?

לא. אין דרך לשנות את המצב.

אני לא מאמינה, את הולכת ומשאירה אותנו בחוסר ודאות? אני לא מציעה לשנות את הנתונים. אין מה לעשות. הקורונה כאן. יש דרך אחת להתמודד עם המצב: לחזק את החוסן הנפשי שבנו.

בואנה נצייר לעצמנו נהר. בנהר שוצפים מי קורונה. כשמתרחת טראומה נוצר בנפש מעין פיצול. יש חלק אחד שנשאר פגוע, חסר אונים, תוקפני, ממורמר. יש החלק השני שעומד מעברו השני של הנהר, מצידה הנוסף של הטראומה ומבקש להמשיך, לחיות את החיים התקינים, להתנהל כרגיל. מה שנדרש מאתנו זה ליצור גשר. כאן בא לידי ביטוי החוסן הנפשי שלנו. ככל שהנפש חזקה ויציבה יותר, היכולת לחצות את הגשר בקלות גדלה.

תכל'ס, מה זה חוסן נפשי? אני רוצה לאפשר למשפחה שלי ולי לצלוח את הגל הזה בשלום ולצאת ממנו חזקים. איך אני עושה את זה?

להאמין - אחד הדברים הכי יפים שקרו לנו, ראינו שכל אחד שרצה לרפא את עצמו מהטראומה הזו התחזק באמונה. כשהרגשנו שהחוסן הנפשי שלנו מתערער, כשחשנו צורך בבטחון, כשחיפשנו משהו להשען עליו, הרמנו עיניים למעלה ונשענו על אבא. האמונה נותנת לנו עוצמה פנימית ומאפשרת לנו להתמודד עם הטראומה הזו. ראינו בחוש, שכלל שהאמונה גדולה יותר החוסן הנפשי ויכולת ההישרדות גבוהים יותר.

להודות על הטוב שזכינו בו ויש לא מעט;

לזרום בספונטניות, בהומור ובקלילות;

להעריך את עצמנו ללא תלות בתוצאות שבשטח;

לבקש עזרה. להכיר במקומות החלשים שלנו ולאהוב אותם;

לקוות לדבר חיובי, לחשוב חיובי ולהאמין שכל הטוב עוד יתגשם;

להתחבר ליכולות שלנו, להאמין בהן ולהשתמש בהן.

לכל אחת מאתנו יש את הכוחות והיכולות, אנחנו רק צריכות להתחבר אליהן שוב ובעוצמה רבה יותר. לפעמים זה קל ופשוט ולפעמים יש צורך בתהליך מנטאלי פנימי. אני מאחלת לכל אחת מאיתנו שזוכה לחזק את החוסן הנפשי ולחצות את הנהר הזה בבטחה!

לדבר. ירדנו מהמטוס נרגשים לצלילי האזעקה האחרונה. כל המשפחה חיכתה שם. חיפשתי את אמא שלי, רצתי אליה כמו ילדה קטנה והתרפקתי על כתפיה בבכי משחרר.

איזו תובנה לקחת אתך לחיים מהסיפור הזה?

למדתי שלפעמים לעבור את הדברים מרחוק, זהו מצב שמוסיף קושי. כשאדם עובר משהו בעצמו ונמצא בזירה, יש לו יותר מידע על המתרחש. אך כשחווים מרחוק בחוסר ודאות, הסבל קשה מנשוא. המסקנה שלי, שכשאדם עובר קושי, חשוב לשתף את הסביבה הדואגת במתרחש.

כמובן, שהתקופה חיברה אותי למקור היחיד - בורא עולם. הידיעה שאלו נסיונות שמגיעים ממנו והיכולת לסמוך עליו בעיניים עצומות, הרגיעה ונסכה בי כח.

ההצלחה האמיתית

מאוד קל ליהנות, לעלות על ענן של סיפוק וזרי דפנה כשהכל זורם כמו התוכניות שלי. ומה קורה כשד' תיכנן לי משהו אחר? אז האמונה, הבטחון וקבלת רצונו באהבה - זו ההצלחה האמיתית. **גב' מלכה זיכרמן, מנחת הורים, משחזרת יחד עמנו את ההרצאה המוזרה ביותר שהיתה לה:**

האולם היה מלא מפה לפה, נשים עברו בין המושבים, מחפשות לעצמן מקום טוב באמצע. ממקומי שמאחורי הבמה צפיתי בחרדה בקבוצת נשים נוספת שנכנסה לאולם. יש הרבה משתתפות, סיכמתי לעצמי בבהלה וניסיתי ללחוץ שוב על כפתור ההפעלה של המצגת. תיכננתי להעביר סדנה בנושא קלפים טיפוליים, השקעתי שעות על גבי שעות בתוכן מובנה, שילמתי כסף לגרפיקאית מוכשרת ויצרתי מצגת מקסימה שמעבירה את החומר בצורה מעניינת. לאחר ימים ארוכים של עמל ויגיעה הגעתי לבמה כדי לקצור את פירות העמל. עמדתי ליד הבמה בבטחון, בעוד מספר דקות אעלה עליה ואנווט את הקהל באומנות, כפי שאני רגילה. המילים היו שגורות בפי, אהבתי את התוכן שאני הולכת לומר והאמנתי בתועלת שהוא עתיד להביא לשומעות. ליתר בטחון אני מנסה להפעיל את המצגת ואז אני מגלה שמשוהו השתבש. הבטתי בלחצנים בבהלה, הלחץ טיפס אל גרוני. התקשרתי במהירות לחברה שמתמצאת בתחום והזעקתי אותה למקום, מבטיחה לשלם לה על כך ביד נדיבה.

הפטפטת בקהל הפכה ללחישות מהוסות, האולם הוחשך, הנשים נשאו עיניים לבמה. אני מביטה מצד לצד בבהלה, מה עושים? עולה באיטיות לבמה, מנסה לייצר פתיח מעניין, לדלות מזכרוני קטע מרתק, סיפור או תובנה. התחלתי לדבר כשאני פוזלת ללא הרף לכיוון הטכנאית שניסתה להפעיל את המצגת. הפתיח לא היה מוצלח. הסיפור, שלא תוכנן מראש, לא היה עוצמתי כפי שייחלתי. הרטוריקה המפורסמת שלי נעלמה לה וגמגום נבון תפס את מקומה. חיפשתי בעיני את פתח המילוט.

איך הרגשת ברגע שבו עמדת על הבמה מול עשרות נשים ולא ידעת מה קורה ואיך הולך להיראות הרגע הבא?

הרגשתי כאילו אני עומדת על ההר שבניתי בעמל וכל בנין הקלפים מתמוטט. תוך כדי, אני שומעת מישהי מתוך הקהל שואלת: "זה

הרצאת מבוא לקלפים טיפוליים, נכון?" ובתוכי אני שומעת את רעש התמוטטות מגדל הקלפים הזה...

בתוך הלחץ העצום הייתי אמורה לתת את מיטבי, להיות עם הקהל, לענות על שאלות ולהוביל מהלכים. באמצע ההרצאה המצגת עלתה, אבל הלב שלי כבר לא. עבדתי בצורה מכנית, אוטומטית. סיימתי וברחתי החוצה. הרגשתי גרוע. תיכננתי לנסוק על ענן של הצלחה וצנחתי על אי של ודאות.

הבושה שרפה אותי מבפנים, ניסיתי לעודד את עצמי בהומור שחור, אבל זה לא ממש עבד. הרגשתי שאני נמצאת בתוך ערפל כבד. זו היתה הרצאת מבוא להרשמה לקורס וכמובן שלא היתה אפילו לא נרשמת אחת.

רציתי לעזור לעצמי לצאת מהענן השחור שעטף אותי והחלטתי לתת לעצמי את מה שאני נותנת לנשים אחרות כשקשה להן. הושבתי את עצמי על כסא המטופלים ועשיתי עם עצמי תהליך. עם כל שלב, עוד כמה עננים התבהרו מעלי והקלו על ליבי.

"בואי נראה אותך מיישמת את הדברים שאת אומרת לאחרים, לא רק מדברת אותם", אמרתי לעצמי.

הגעתי למסקנה שמה שקרה כאן הוא מעבר לשליטתי. החלטתי שאני אדון על רגשותי ולכן לא אתן לגורם היצוני לקחת ממני את שמחת החיים שלי. הרי אין לנו אפשרות לשנות את המציאות, הסברתי למטופלת שמולי, יש לנו את הבחירה איך להתמודד עם מה שקרה.

"אז את בנסיון עכשיו, בואי נראה אותך עומדת בהצלחה", איחלתי לעצמי. עוד עננים התפזרו, משאירים שטח נקי צלול.

לסיום, סיכמתי עם עצמי: ההצלחה האמיתית היא היכולת לקבל באהבה את מה שקרה ולדעת שההצלחות ממנו ו... אם כן, אז אולי, בעצם, הצלחתי.

רק רצינו לוודא

הבטתי בקירות שסביבי, הם סגרו עלי, אין לי אוויר! קנס של מאה אלף שקלים מילא את כל החלל סביבי - מה יהיה? גב' דסי שיף מדברת אל הקירות:

שנה שלמה נאבקתי בה, באי הוודאות, קמתי אליה בבוקר והלכתי לישון אתה בלילה, היא ליוותה אותי כצל שחור במהלך היום, הרגשתי שחוסר הידיעה ממש פוגע לי בבריאות.

מסיבה מסוימת היינו צריכים לעבור דירה. ביררנו, ראינו דירות, התייעצנו ו... חתמנו חוזה על דירה מוצלחת ובמחיר מציאה.

היו גם קונים שציפו בקוצר רוח לקנות את הדירה שלנו, הם תיכננו לשפץ אותה ולבנות מעליה קומה שנייה. כעת נותר לנו רק למכור את הדירה ולהתחיל לארוז, נשמע פשוט, אה?

בהחלט.

אז מתברר שממש לא. כדי להרחיב את הדירה שלנו היה צורך באישור מהעירייה, מדובר באישור פשוט וסטנדרטי, אך המסמך מאן להגיע. בכל פעם שנקבע דיון בענין וחשבנו שסוף סוף העניינים

מסתדרים, צפה ועלתה בירוקרטיה חדשה והדיון נדחה פעם אחר פעם למועד בלתי ידוע. במשך חודשים ארוכים שלחנו מכתבים, התקשרנו, הפעלנו אנשי קשר אך האישור איננו.

יום רביעי בבוקר, חודש אלול. אוויר של התחדשות ממלא את היקום. אני נושמת אותו ונושפת חזרה חמצן מורעל בלחץ, מתח וחרדה. מקודם התקשר הנציג של החברה שממנה רכשנו את הדירה כדי להזכיר שעלינו להעביר את התשלום על הדירה. הוא הוסיף והזהיר את המשפט שהיה ידוע לי היטב, שאם לא נסדיר את התשלום החוזה מבוטל ויהיה עלינו לשלם קנס של מאה אלף שקלים.

גב' שיף, מה הרגשת ברגע שבו הקירות סגרו עלייך ולא ידעת מה קורה ואיך הולך להיראות הרגע הבא?

הרגשתי שהמתח ואי הוודאות מערערים את הבריאות שלי, ממש כך. גם הרגיעה הנפשית של בעלי והיכולת שלו להתרכז בלימוד נפגעה.

אי ודאות זה לא רק מצב שבו לא יודעים מה יקרה, אלא בעיקר מצב שבו לא משנה מה תעשי - יקרה משהו שלא בידיים שלך. זה מה שגורם לאי הוודאות להיות מפחידה כל כך, ולהותיר אותנו חסרות אונים לגמרי.

זה היה חודש אלול. בהחלטה של רגע לקחתי את המסמכים שהיו מונחים אצלנו באופן קבוע על השולחן והנחתי אותם בצד. זהו. לא מחכה יותר לשום דיון. לא מנדנדת, לא מבקשת, לא מפעילה פרוטקציות. די!

במקום לחכות במתח לדיון המכריע שהתבטל, נדחה ולא הגיע לידי הכרעה; במקום לשים את מבטחי ביועצים, עורכי דין, עסקנים וקרוכי משפחה; במקום לסמוך על עצמי ולשקוע בביצת אי הוודאות והפחד, השלכתי על ה' יהי. באמת. לא דיברתי דיבורי אמונה, לא הצגתי מן השפה ולחוץ, אלא הרגשתי בכל מהותי שהקדוש ברוך הוא כאן וגם אם נפסיד הכל לטובה.

באותו רגע עטפה אותי שלוה. לא ידעתי מה יהיה עם הדירה, אבל ידעתי שאני בידיים של אבא וזה מה שחשוב.

גב' שיף, אנחנו רק רוצות לוודא שהכל הסתדר בסוף, תגלי? ודאי.

זה אולי נשמע לקוח מסיפורי הפי-אנד, אבל הכל התרחש במציאות. תוך כשבועיים מההחלטה הנחושה שלי, המכשול הבירוקרטי הסתלק, הקונים קנו את הדירה ובדקה הכמעט לפני אחרונה - שילמנו על הדירה החדשה. מאז אנו חיים בה באושר עד עצם היום הזה.

מה התובנה שלקחת אתך מהסיפור הזה?

פתאום הכתה בי ההבנה, שאי הוודאות היא חלק מהחיים שלנו. לפעמים יש אשליה שאנחנו יודעות, מתכננות, מובילות, אך זו רק פנטזיה.

עכשיו את יושבת על הספה, מעלעלת בין דפי קראט. מה יביא אתו הרגע הבא? איש לא יודע. נותר לנו רק להניח את הראש עליו, יודע תעלומות, ולהרגיש שהוא מתכנן לנו את הטוב ביותר.

לסיום, נרים ידיים. לא בחדלון, באמונה. נרים היד למעלה ונאחז חזק במי שמוביל ושומר ויוצר לנו בכל יום מחדש את הלו"ז המושלם ביותר בעברנו.